Scénář k rozhlasové reportáži – Hanka Kocourková

Zpracovali : Karel Marhoun, Vít Jirout, Adéla Salzerová a Anna Vyoralová ze Základní školy Za Nádražím Český Krumlov

Vstup 1 : Vítek

V roce 1952 se v Praze narodila Hanka Kocourková. Její maminka byla jedním z 669 židovských dětí, které v roce 1939 zachránil Nicholas Winton.

Pamětnice

- Maminka když napsala o sobě knížku a tuhletu větu si do dneška pamatuju, tak tam napsala : Pak nastal nejšťastnější den mého života, kdy se narodila moje dcera. A to se strašně krásně čte a poslouchá i v 60, i v 70, i v jakýmkoli věku. Takže to bylo jenom k mému narození……

Vstup 2 : Karel

Rodiče se často stěhovali ze statku na statek.

Dětství strávila v Ústí. A první školní roky si zapamatovala takto…

Pamětnice

- Já jsem byla od mala strašně pomalá. A zůstalo mi to do dneška. A pamatuju si, že jsem se strašně zlobila na maminku, kterou jsem jinak nesmírně milovala. Protože já dokázala sedět a koukat. A ona mi vždycky říkala : ,,Ty zase koukáš doblba.“ Mě to strašně uráželo. Já jsem nekoukala doblba, já jsem prostě někde byla a fakt sama nevím kde. Ale bylo to v ňákým jiným prostředí nebo v jiným světě. Já to nevím, ale bylo mi tam strašně krásně. Oni mě vždycky probrali : ,,Dělej, voblíkej se, běž jíst, bude snídaně.“……..

Vstup 3 : Karel

Milovala zvířata, kterých měli hodně nejen doma, ale chodila za nimi také do zoologické zahrady. Stala se vysněnou zootechničkou a spolu se svým manželem odešla do Kájova, aby byla blízko mamince, která bydlela v Českém Krumlově. Příchod na vesnici nebyl ale jednoduchý…..

Pamětnice

- Nevím, jestli si to dovedete představit – městská holka, která viděla krávu z rychlíku. Vůbec nikdy nezatápěla, protože jsme měli dálkové topení a teplá voda tekla celou dobu a teď jsem

přišla na vesnici, kde jsem musela roztopit kotel na uhlí, kdy prostě voda byla jenom z bojleru, kdy jsem tam vůbec nikoho neznala a manžel si klidně odešel na vojnu……

<u>Vstup 4</u> : **Anička**

Velkou část života potom žila sama se svými 3 syny. Často se stěhovali. Patnáct let strávila v Bělé u Domažlic. Už ale nechtěla být zootechničkou. Začala organizovat dětské tábory a turistické výpravy. Turistický oddíl vedla pak dalších 40 let…..

Pamětnice

- Á jsem sama jezdila na tábory jako dítě a hrozně se mi to líbilo. Měla jsem to v sobě, ty táborový zvuky, ten tábor……
- Začala jsem vlastně hned od začátku. Asi druhej tábor už dělat hlavní vedoucí, protože jim vypad a už mi to zůstalo 40 let.

<u>Vstup 5 : Adéla</u>

Odchod do Českého Krumlova byl těžký, protože kromě maminky tam nikoho neznala. V Krumlově začala i učit a podruhé se vdala. Našla tu úžasného muže, který ji podržel i v těžkých chvílích při zdravotních potížích. Přesto se i dál věnovala práci s dětmi a po odchodu ze školy se začala věnovat dobrovolnictví v Domově pro seniory v Kaplici…..

Pamětnice

- A se starejma lidma se strašně pohrdá. Já jsem v tý době už byla v Adře jako dobrovolnice a já jsem říkala : ,, Tak já oslovím všechny domovy seniorů, co Adra tady působí a budu si s těma lidma povídat. A napíšu ty jejich příběhy a vydám knížku, aby lidi viděli, že starý lidi prostě prožili normální život jako my všichni, ale pak prostě zestárli…..

<u>Vstup 6 : Anička</u>

V jejím životě byla spousta krásných zážitků na které ráda vzpomíná.

Pamětnice

- Ježdění na koni bylo úžasný. Svět je nejkrásnější mezi ušima koňskýma. Svět na vodě byl krásný. To jsem si užila s dětma i s dospělákama. Ten pohled na tu krajinu z tý vody je taky úžasnej. Já si myslím, že jsem se měla strašně krásně……..

<u>Vstup 7 : Vítek</u>

A co by chtěla paní Kocourková vzkázat dnešní mladé generaci?

Pamětnice

- Hlavně aby věřili, že to dobro nakonec zvítězí. To zaprvé, protože to tak je. Aby se nikdy nevzdávali. Ale hlavně aby žili poctivě, v pravdě. To je strašně důležitý. A aby vědomě nikdy nikomu neubližovali. Můžete v životě dělat co chcete, můžete prostě žít jak chcete, jenom nikdy nesmíte vědomě nikomu ublížit.

-